

tede, ikke kun hvad angår sådan det konkrete fokus med mediernes opmærksomhed, men i nok så høj grad donorerens interesse for området i forhold til konkurrenten Irak.

Derfor er man endt i en situation, hvor behovet for humanitær hjælp er kolossalt. Jeg så for nylig i dansk fjernsyn en afghansk familie, der var vendt tilbage, hvor bedstefaderen var i færd med at begrave sit barnebarn. På grund af sult, på grund af kulde, på grund af manglende medicin til at bekæmpe helt banale sygdomme er vi i en situation, hvor den afghanske civilbefolkning lider meget. Det er altså i den situation, at regeringspartiernes ordførere ikke rigtig ville gå ind i debatten om, hvorvidt det er klogt at sende afghanere tilbage i den nuværende situation. Når man er i en situation, hvor der ikke er arbejde, hvor det eneste arbejde, man kan få, er hos krigsherrerne, hvor de finansierer gesjæften ved narko, som flyder til bl.a. Europa og Danmark, så er man i en situation, hvor jeg synes, man berettiget kan spørge: Er det en militær indsats, der løser det problem?

Det, vi skal tage stilling til i dag, er en udvidelse af den militære indsats. Mig og SF forekommer det at være langt mere indlysende, at det, der er brug for, er den del af den humanitære del af hjælpen, der kunne give mennesker et perspektiv, for ellers findes der næppe noget militært svar på den nuværende situation i Afghanistan.

Jeg kan se, at beslutningsforslaget også er for sigtigt i sin vurdering af, om der kan afholdes frie valg og sådan noget ud fra den sikkerhedssituation, der ikke bliver bedre, men tværtimod værre.

Kl. 10.50

Vi vil ikke gå ind og støtte en udvidelse af den her aktion fra SF's side. Efter vores opfattelse er det en markant støtte på den humanitære side, der er forudsætningen for at bringe det afghanske samfund videre.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre kan støtte dette forslag om et yderligere bidrag til ISAF i 3 måneder fra januar til marts 2004.

Jeg er enig med hr. Villy Søvndal i, at militær bistand ikke løser problemet alene, at der er brug for en stor humanitær bistand og genopbygningsbistand, eller skulle man rettere sige opbygningsbistand, men der er også brug for det militære element for at sikre genopbygning og humanitær bistand. Og der er især brug for

en stærkere militær tilstedeværelse uden for Kabul, i det store vidtstrakte land uden for Kabul, hvor sikkerhedssituationen mildest talt er stærkt utilfredsstillende. Så dette bidrag til genopbygningen synes Det Radikale Venstre Danmark skal give.

Jeg noterer selvfølgelig også, at der her er en soleklar bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd til NATO til at udføre de militære opgaver.

Søren Søndergaard (EL):

Forslaget om at sende flere tropper til Afghanistan rejser efter Enhedslistens opfattelse en anden debat, end da Folketinget i sin tid besluttede at sende et hold mineryddere af sted. Det skete dengang med Enhedslistens fulde opbakning. Opgaven var dengang klart defineret, og opgaven var logisk, nødvendig og politisk rigtig.

Dagens forslag stilles i en anden sammenhæng og har et andet indhold og sigte. Konteksten er bl.a. den nye beslutning fra FN's Sikkerhedsråd om at udvide den internationale styrkes mandat til hele Afghanistan for at skabe øget stabilitet og sikkerhed.

Så er spørgsmålet, om det er også er det, der opnås, og på hvilke betingelser den stabilitet skabes, for USA's strategi i Afghanistan og USA's allieredes strategi har bestemt ikke været nogen succeshistorie. Selv ikke Al-Qaeda-styrkerne eller Taleban er nedkæmpet. Sidstnævnte har oven i købet fået en renæssance. For angrebet på Afghanistan fandt sted på et tidspunkt, hvor USA var klar til at gå i aktion, og meget omtanke og mange mellemregninger blev dropet for at kunne vise global styrke som en global hævner. Ganske vist kunne en forsamling af afghanske mænd for nylig hilse et forfatningsudkast velkommen, men det er indtil videre mere symbolsk. Det er bl.a., fordi USA og Storbritannien allerede i krigens første fase lagde nogle grundsten til fremtidens Afghanistan, der ikke er specielt demokratiske.

Krigsherrer, der har hjulpet USA under Operation Varig Fred, og som af den grund blev forgyldt, har fået penge til våben eller flere våben og har fået ro til at etablere sig som lokale guvernører. Afghanistan uden for Kabul er deres domæne. Det er ikke, fordi de nyder folkelig opbakning, det gør de efter de oplysninger, jeg har, ikke, men fordi de fik plads, selv om det ikke havde været nødvendigt for USA.

Det er så der, hvor vi er nu. I bedste fald er vi på vej til en situation, hvor gamle fejltagelser rettes op; i værste fald på vej mod en konsolide-